

Det af 4. udvalg på Liberias foranledning vedtagne resolutionsforslag modtog 61 stemmer for og 37 imod, medens 17 afstod. Medens de to sidstnævnte tal er de samme som i udvalget, var der således for dette forslag 20 flere ja-stemmer end i udvalget, hvilket først og fremmest skyldtes, at yderligere 6 latinamerikanske og 12 afro-asiatiske lande — af hvilke nogle stemte for begge forslag — støttede det liberianske forslag.

Efter afstemningen dekreterede præsidenten, at det liberianske resolutionsforslag, som ikke havde opnået to tredjedels flertal, var forkastet.

4. udvalgs beretning: A/7418.

Afgivelse af oplysninger i henhold til FN-pagtens artikel 73 e.

(Dagsordenens punkt 63).

En række afro-asiatiske lande introducerede uden forudgående debat i 4. udvalg et resolutionsforslag om afgivelse af oplysninger i henhold til FN-pagtens artikel 73 e. Dette spørgsmål plejer at være ukontroversielt og resulterede i praktisk talt enstemmig vedtagelse af en resolution, der godkender koloniudvalgets beretning og beklager, at nogle administrerende magter ikke indsender oplysninger, giver utilstrækkelige oplysninger eller afgiver dem for sent, samt opfordrer de administrerende magter til at give så fyldige oplysninger som muligt så tidligt som muligt. Hertil var imidlertid i det på 23. samling fremlagte forslag føjet en stærk beklagelse af Storbritanniens stadige vægring ved at give oplysninger om Sydrhodesia og af den britiske regerings beslutning om at ophøre med at give oplysninger vedrørende Antigua, Dominica, Grenada, St. Kitts-Nevis-Anguilla og St. Lucia (operative paragraf 3) samt en dyb beklagelse af, at den portugisiske regering fortsat nægter at give oplysninger om de portugisiske koloniområder (operative paragraf 4).

De nordiske lande var enige om det principielt uheldige i, at der i den hidtil generelle resolutionstekst blev indarbejdet konkrete og til dels stærkt kontroversielle elementer, samt i det forkastelige i den tendens, der lå til grund for kritikken af Storbritanniens

beslutning om ikke at give oplysninger i henhold til artikel 73 e om de til Storbritannien associerede stater i Det karibiske Hav, hvorefter et flertal i FN synes uvilligt til at acceptere andre resultater af selvbestemmelsesrettens udøvelse end fuldstændig uafhængighed, et synspunkt, som strider mod Generalforsamlingens resolution 1541 (XV) vedrørende fortolkningen af pagtens artikel 73 e, der accepterer, at selvbestemmelsesrettens udøvelse kan resultere i en associeringsordning med en uafhængig stat. Der var ingen grund til at nære tvivl om vederhæftigheden i den stedfundne udøvelse af selvbestemmelsesretten i de nu med Storbritannien associerede stater i Det karibiske Hav, ligesom man lagde vægt på, at associeringsordningerne indebar adgang til fuld selvstændighed efter de associerede staters eget ønske.

I en stemmeforklaring fremhævede den britiske repræsentant, at det var forkert, når forslagsstillerne hævdede, at hans regering havde nægtet at give oplysninger vedrørende Sydrhodesia. Den britiske regering betragtede ikke Sydrhodesia som faldende uden for rammen af FN-pagtens kapitel XI, og Storbritannien var derfor ansvarlig for at give oplysninger. Praktiske begrænsninger, herunder med hensyn til foreliggende oplysningers pålidelighed, havde imidlertid medført, at Storbritannien ikke havde været i stand til at opfylde kravene i kapitel XI. De associerede stater i Det karibiske Hav havde opnået fuldstændigt indre selvstyre og kunne opnå fuld uafhængighed, når de ønskede det. Den britiske regerings oplysningspligt var derfor ophørt.

Sverige mindede i en stemmeforklaring om, at resolution 1541 (XV) godkendte, at et område kunne opnå fuldstændigt selvstyre ved fri associering med en uafhængig stat, og de herfor i resolutionen opstillede betingelser var opfyldt med hensyn til de associerede vestindiske stater, hvorfor Storbritannien ikke skulle opfordres til fortsat at afgive oplysninger om dem. Under alle omstændigheder burde de associerede vestindiske stater ikke have været blandet sammen med andre områder, hvor situationen var en helt anden, og man måtte vogte sig for at afvise en fri associeringsordning som en konstitutionel mulighed, da sådanne ordninger kunne vise sig yderst nyttige i den